

8. Jeżeli z odpowiedzi na pytania prejudycjalne będzie wynikało, że przedmiotowe instrumenty są niezgodne z prawem, to czy organ sądowy, właściwy jedynie pośrednio, na zasadzie wyjątku, którego orzeczenie ma skutek jedynie inter partes, może orzec o utrzymaniu w mocy skutków niezgodnego z prawem rozporządzenia i/lub niezgodnego z prawem Omzendbrief (okólnika), jeżeli niezgodne z prawem instrumenty przyczyniają się do osiągnięcia celu polegającego na ochronie środowiska, do którego to celu zmierza również dyrektywa w rozumieniu art. 288 TFUE i jeżeli spełnione są przewidziane w prawie Unii wymogi takiego utrzymania w mocy skutków aktu prawnego (określone w wyroku Association France Nature Environnement [sprawa C-379/15])?
9. Jeżeli na pytanie ósme zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy organ sądowy może orzec o utrzymaniu w mocy skutków zaskarżonego projektu, aby w ten sposób spełnić pośrednio (określone w wyroku Association France Nature Environnement) wymogi, jakie prawo Unii stawia w stosunku do takiego utrzymania w mocy skutków prawnych planu lub programu, który jest niezgodny z dyrektywą 2001/42?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Dz.U. 2011, L 197, s. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 23 stycznia 2019 r. — Telenor Magyarország Zrt./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

(Sprawa C-39/19)

(2019/C 139/29)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telenor Magyarország Zrt.

Druga strona postępowania: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy porozumienie handlowe pomiędzy dostawcą usługi dostępu do internetu i użytkownikiem końcowym, na podstawie którego dostawca stosuje do użytkownika końcowego taryfę zerową w stosunku do określonych aplikacji (to znaczy, transmisja spowodowana przez daną aplikację nie jest wliczana do celów zużycia danych, jak również nie powoduje obniżenia prędkości transmisji po wykorzystaniu umówionego limitu danych), i zgodnie z którym dostawca ten stosuje dyskryminację wpisaną w warunki umowy handlowej zawartej z ostatecznym konsumentem, skierowaną wyłącznie przeciwko ostatecznemu użytkownikowi, który jest stroną tego porozumienia, a nie przeciwko użytkownikowi, który nie jest stroną tego porozumienia, należy interpretować w świetle art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników ⁽¹⁾, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (zwanego dalej „rozporządzeniem”)?

- 2) Czy w przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne art. 3 ust. 3 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że aby uznać, że istnieje naruszenie — biorąc pod uwagę również motyw 7 rozporządzenia — konieczna jest ocena oparta na wpływie i na rynku, która ustali, czy przyjęte przez dostawcę usługi dostępu do internetu środki rzeczywiście ograniczają, a jeżeli tak, to w jakim zakresie, prawa, jakie art. 3 ust. 1 przyznaje końcowemu użytkownikowi?
- 3) Niezależnie od pierwszego i drugiego pytania prejudycjalnego, czy art. 3 ust. 3 rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w nim zakaz ma charakter bezwarunkowy, powszechny i obiektywny, tak że na jego podstawie zakazane jest jakiegokolwiek zarządzanie transmisją danych, które ustanawia różnice pomiędzy określonymi treściami rozpowszechnianymi przez internet, i to niezależnie od tego, czy dostawca usługi dostępu do internetu ustanawia je w drodze porozumienia, praktyki handlowej lub w drodze innego rodzaju zachowania?
- 4) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie można również uznać istnienie naruszenia art. 3 ust. 3 rozporządzenia tylko z tego powodu, że istnieje dyskryminacja, bez konieczności dokonywania dodatkowo oceny rynku i wpływu, z którego to względu nie będzie konieczna ocena zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia?

(¹) Dz.U. 2015, L 310, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgierski) w dniu 23 stycznia 2019 r. — EY/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-40/19)

(2019/C 139/30)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EY.

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 karty praw podstawowych i art. 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/3[2]/UE (¹) (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur”) — w świetle art. 6 i 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka — należy interpretować w ten sposób, że jest możliwe, aby państwo członkowskie zapewniło prawo do skutecznego środka prawnego nawet w przypadku, gdy jego sądy nie mogą zmieniać decyzji wydanych w ramach procedur azytowych, ale mogą jedynie stwierdzić nieważność tych decyzji i zobowiązać organ administracyjny do przeprowadzenia nowego postępowania?